

Előszó a második kiadáshoz

Az itt szereplő adatok a Közösség 1955. évi helyzetét írják le

Az eredeti Előszót 1939-ben írták meg ehhez a könyvhöz. Azóta csoda történt országszerte. Korábbi kiadványunkban kifejeztük azt a reményt, hogy „minden alkoholista, életútja során, megtalálja az Anonim Alkoholisták Közösségét. Már is – folytatódik az akkori szöveg – két, három, sőt öt személyből álló csoportok alakultak más helységeken is.”

Tizenhat év telt el e könyv első kiadása és az 1955-ben napvilágot látott második kiadás megjelenése között. Ez alatt a rövid időszak alatt az A.A.-csoportok száma csaknem 6000-re nőtt, és jóval több mint 150 ezer felépült alkoholista tartozik hozzájuk. Vannak csoportjai az USA minden államában és az összes kanadai tartományban. A.A.-csoportok működnek a Brit-szigeteken, a skandináv országokban, Dél-Afrikában, Dél-Amerikában, Mexikóban, Ausztráliában, Alaszkában és Hawaiiiban.* Mindent összevetve összesen ötven országban és amerikai területen indult ígéretes fejlődésnek a Közösség. Néhány csoport alakulóban van Ázsiában is. Sok barátunk azzal biztat bennünket, hogy mindez csak a kezdet, egy fényesebb jövő hírnöke.

1935 júniusában vetődött fel az első A.A.-csoport megalakulásának az ötlete egy New York-i bróker és

* E két utóbbinak még nem volt állami státusa.

egy akroni orvos beszélgetése közben az Ohio állambeli Akronban. A bróker hat hónappal korábban szabadult meg ivási szenvedélyétől egy hirtelen lelki élmény hatására, miután találkozott egyik alkoholista barátjával, aki az akkori Oxford Csoporttal* állt kapcsolatban. Sokat segített neki néhai dr. William D. Silkworth is, az A.A.-tagok által ma egyenesen szent doktornak tartott New York-i alkoholizmusspecialista. Az ő története Közösségünk kezdeti időszakáról a következő oldalakon olvasható. A bróker ettől az orvostól tudta meg, hogy milyen pusztító az alkoholizmus. Bár nem tudta elfogadni az Oxford Mozgalom minden elvét, arról meg volt győződve, hogy erkölcsi számvetést kell végeznie, be kell vallania személyes hibáit, kárpótlásban kell részesítenie azokat, akiknek ártott, segítenie kell másokon, és hinnie kell Isten létezésében és a Tőle való függésünkben.

A bróker Akronba való utazása előtt sok alkoholistával végzett komoly munkát abból az elméletből kiindulva, hogy igazán csak alkoholista segíthet egy alkoholistán, de csak a saját maga józanságát sikerült megőriznie. Akronba üzleti ügyben ment, de az meghiúsult. Emberünket ezért elfogta a rettegés, hogy megint inni kezd. Hirtelen ráébredt azonban, hogy ha meg akarja menteni magát, akkor üzenetét tovább kell adnia egy másik alkoholistának. Ez pedig az akroni orvos volt.

*Egy spirituális mozgalom, melyet Frank Buchman alapított 1922-ben. Felekezeteken kívül állt, és nem tekintette magát vallásnak.

Ez az orvos már többször próbált spirituális megoldások segítségével szabadulni alkoholizmusától, de mindig kudarcot vallott. Ám amikor a bróker elmondta neki Silkworth doktor leírását az alkoholizmusról és annak reménytelenségéről, az orvos olyan nagy lelkesedéssel kezdett betegségére gyógyírt keresni, amilyenre azelőtt soha nem volt képes. Kijózanodott, és 1950-ben bekövetkezett haláláig nem nyúlt a pohár után. Ez bizonyítani látszott, hogy egy alkoholista olyan hatással lehet egy másikra, amilyenre egy nem alkoholista képtelen. Az is kiderült, hogy egy alkoholistának a másik alkoholistával végzett komoly munkája létfontosságú a tartós gyógyulás szempontjából.

Ettől fogva a két férfi szinte megszállottként kezdett foglalkozni az Akroni Városi Kórházba érkező alkoholistákkal. Első páciensük, egy reménytelen eset, azonnal felépült, és ő lett a harmadik A.A.-tag. Ő sem ivott többé. Ez a munka 1935 nyarán folyt Akronban. Sok kudarc adódott, de időnként lelkesítő siker is akadt. Amikor a bróker 1935 végén visszatért New Yorkba, az első A.A.-csoport már valójában megalakult, bár akkor senki sem volt ennek tudatában.

A második kis csoport is hamarosan megalakult New Yorkban. Ezeket követte a harmadik csoport megalakulása 1937-ben Clevelandben. Ezenkívül szórva nyosan is voltak alkoholisták, akik az alapvető elvekkel Akronban vagy New Yorkban ismerkedtek meg, és igyekeztek más városokban A.A.-csoportokat létrehozni. 1937 vége felé a már hosszabb ideje józan alkoholisták nagy száma meggyőzte a tagságot arról, hogy új fény gyúlt ki az alkoholisták sötét világában.

A küszködő csoportok ekkor azt gondolták, eljött az ideje, hogy mondanivalójukat és egyedülálló tapasztalataikat a világ elé tárják. Ennek az elhatározásnak eredményeként született meg 1939 tavaszán ez a könyv. A tagság összlétszáma akkoriban száz körül volt, férfiak és nők vegyesen. A szárnyait bontogató szervezetet, amelynek addig nem volt neve, elkezdték Anonim Alkoholistáknak nevezni, könyvük címe nyomán. A vakrepülés időszaka véget ért, és az A.A. út-törő korszakába lépett.

Az új könyv megjelenésével sok minden történt. A könyvet átnézte és jónak találta egy közismert lel-kész, dr. Harry Emerson Fosdick. 1939 őszén Fulton Oursler, a *Liberty* akkori szerkesztője egy cikket jelentetett meg folyóiratában *Alkoholisták és Isten* címmel. Ennek nyomán az akkor már létrehozott kis New York-i irodába 800 kétségbeesett érdeklődés futott be. Minden érdeklődő pontos választ kapott. Brosúrákat és könyveket küldtek nekik. A már létező csoportok utazó üzletembereket küldtek ezekhez a jövőre új tagokhoz. Új csoportok indultak, és mindenki legnagyobb meglepetésére kiderült, hogy az A.A. üzenetét postán éppen olyan jól lehet továbbítani, mint élőszóval. A becslések szerint 1939 végére már 800 alkoholistát ért a gyógyulás útjára.

1940 tavaszán az ifjabb John D. Rockefeller vacsorát adott barátainak, amelyre A.A.-tagokat is meghívott, hogy mondják el történetüket. Ennek hírére a hírügynökségek szerteröpítették, és megint kezdtek záporozni az érdeklődő levelek. Sok ember vette meg az

Anonim Alkoholistákat. 1941 márciusára a tagság létszáma kétezerre rúgott. Akkor írt Jack Alexander egy nagy cikket a *Saturday Evening Post*-ba. Olyan kedvező képet festett az A.A.-ról a nagyközönség előtt, hogy a segítségre szoruló alkoholisták valósággal elárasztottak bennünket. 1941 végén már nyolcezer tagja volt az A.A.-nak. A terjeszkedés teljes lendülettel folyt. Az A.A. országos intézménnyé vált.

Közösségünk ekkor érte el problémadús, de izgalmas serdülőkorát. A kérdés, amivel szembe kellett néznie, a következő volt: Képes lesz-e ilyen nagyszámú, azelőtt csak tévelygő alkoholista sikeresen összefogni és együttműködni? Lesz-e versengés a hatalomért és a presztízsért? Lesz-e veszekedés a tagság, a vezetés vagy a pénz miatt? Lesznek-e véleménykülönbségek, melyek megosztják az A.A.-t? Hamarosan az A.A. minden csoportjában fölmerültek ezek a problémák. De ezekből az ijesztő és először zavaró tapasztalatokból az a meggyőződés alakult ki, hogy az Anonim Alkoholistáknak össze kell tartaniuk, mert külön-külön elvesznek. Vagy összefogjuk Közösségünket, vagy eltűnünk a színről.

Ahogy felfedtük az elveket, amelyek szerint az egyes alkoholista élni képes, úgy szükséges volt kialakítanunk azokat az elveket is, amelyekhez igazodva mind az A.A.-csoportok, mind az A.A. egésze fönnmaraadhat és hatékonyan működhet. Úgy gondoltuk, hogy egyetlen alkoholista férfit vagy nőt sem szabad kizárnunk a Közösségből; hogy a vezetők csak szolgáljanak, sohasse kormányozzanak; hogy minden csoport autonóm legyen, és hogy ne tartsunk szakemberek által vezetett

terápiás foglalkozásokat. Ne legyen beiratkozási vagy tagsági díj, és kiadásainkat önkéntes hozzájárulásainkból fedezzük. A lehető legkevesebb bürokrácia legyen még szolgáltató központjainkban is. A nagy nyilvánossággal való kapcsolattartásban inkább a vonzerőre, mint a hírverésre kell alapozni. Elhatároztuk, hogy minden tagunknak névtelennek kell maradnia a sajtó, a rádió, a tévé és a film területén. Végül, hogy semmilyen körülmények között sem támogatunk kívülálló ügyeket, nem szövetkezünk senkivel, és nem bocsátkozunk nyilvános vitákba.

Ez a lényege az A.A. Tizenkét Hagyományának, amelyet teljes terjedelmében közlünk e könyv 196. oldalán. Bár ezen elvek egyike sem vált kötelező szabállyá vagy törvénné, 1950-re már oly széles körben fogadták el őket, hogy a Clevelandben tartott első Nemzetközi Konferenciánk megerősítette azokat. Ma az A.A. rendkívüli egysége Közösségünk egyik legfőbb erőssége.

Miközben a serdülőkor nehézségeivel birkóztunk, az A.A. társadalmi elismertsége rohamosan növekedett. Ennek két fő oka volt: a felépülések és az újra egyesült családok nagy száma. Ezek mindenütt megtették hatásukat. Az A.A.-hoz forduló és komolyan próbálkozó alkoholistáknak 50 százaléka azonnal kijózanodott, és józan is maradt; 25 százaléka néhány visszaesés után tért a józanság útjára; és a fennmaradók között is javulás volt tapasztalható, ha az A.A.-ban maradtak. További ezrek elmentek néhány A.A.-gyűlésre, és először úgy döntöttek, hogy nekik nem kell a program. Közülük sokan – körülbelül kétharmaduk – idővel mégis visszazárlingóztak.

Az A.A. széles körű elfogadásának másik oka a baráti segítségnyújtás volt – orvosok, lelkészek, újságírók és még sokan lettek hatékony és kitartó támogatóink. Ilyen támogatás nélkül az A.A. csak rendkívül lassú fejlődést tudott volna felmutatni. A korai A.A. néhány ajánlását orvosok és egyháziak részéről megtalálhatjuk ebben a könyvben.

Az Anonim Alkoholisták nem vallási szervezet. Nem tett magáévá meghatározott orvostudományi nézőpontot sem, bár nagymértékben és széleskörűen együttműködünk mind az orvostudomány, mind a vallások képviselőivel.

Az alkohol nincs tekintettel személyekre, így aztán pontos keresztmetszete vagyunk Amerikának, és a távoli országokban is ugyanez a demokratikus kiegyenlítődési folyamat figyelhető meg. Vallási hovatartozás szerint vannak közöttünk katolikusok, protestánsok, zsidók, hinduk, elszórtan mohamedánok és buddhisták is. Tagjaink több mint 15 százaléka nő.

Jelenleg tagságunk évi hétszázalékos ütemben növekszik. Ha azt nézzük, hogy a világban több millió tényleges és potenciális alkoholista van, akkor ez idáig csak a felszínt érintettük. Minden valószínűség szerint sohasem leszünk képesek az alkohol okozta szerteágazó problémakör egy tisztos töredékénél többet érinteni. Ami pedig az alkoholistát illeti, gyógykezelésére bizonyosan nincs monopóliumunk. Mégis nagyon reméljük, hogy azok, akik még nem találták meg a választ, e könyv lapjain rátalálnak, és nemsokára csatlakoznak hozzánk az új szabadság felé vezető úton.